

BENCE LAJOS

interurbám-vers.

Nagycsütörtök Erdélyben

(INTERAKTÍV-VERS – BÖJTI IDŐKRE)

I.

Képben vagyok, képben
vagyok – rajongásom,
melyet az egykori háromhullámos
csatornán, az országos terjesztésű
EH-bemutató tévéadás
kapcsán éreztem,
amikor D. és bájos,
Bonchidai, vagy Hencidai
előnevű munkatársnőjének,
a kitekintés és országlás,
sőt a határon túli kiterjesztettsége
kapcsán, magamat is a
Delej részének képzelve.

II.

– Ezt a csajt ismerem, sőt találkoztam
is vele valahol, talán Kolozsvárott -
röppent át rajtam ismét,
csak úgy félálomban: talán,
mikor OJD-re várakoztunk,
a Kálmán által szervezett karaván
egyik állomásaként, de a beszélgetésre
végül nem került sor, a megérdemelt
vacsoráját feltűnés nélküli
elfogyasztó OJD, (bundás kenyér
és barnára főzött spenóttal),
amelyet fellépésünk színhelyén
egy eszelős, magát román
értelmiséginek beállító
botrányos fellépése,
állandó fasisztázásokkal
tarkított bekiabálása miatt –
végig el sem fogyasztott.

(Pedig szétszórtságunk,
szállásproblémákkal
és költő-pénzhiányos
fellépésünk színhelyéről,
pánikszerű távozásunkat
a Bulgakovba való bejutásunk
némileg kárpótolta volna,
végül oda sem jutottunk be...)

III.

A KAF-fal való találkozás is a
„magyarul mi hogyan írjunk?”
s írjunk-e egyáltalán – nagy horderejű
kérdések jegyében telt.
Később, a mennyire vállalható
fél számunkra, nekünk,
határon túliak számára
a pesti-aszfalt-aszfalt-nyelve?
Irodalmi össz-nyelvként való
alkalmazása a kánonban,
a közös, nem kis dilemmának
számító disz-kurzusokra is
figyelve.

IV.

Később a vásárhelyiek (Gyurkáék)
„mélyülő” hangnemben, sok bajusz
pödrés és arcráncolás közepette
zajlott vacsorán folytatódott,
hol az egyik, hol a másik fél
„kurvaanyázott”, hosszan,
de, nem ez volt a mélypont.

Mert nagyhét lévén, a piacon,
– ahogy évtizedekkel korábban –,
egy megnyúzott bárány ki nem vájt,
kigúvadt szemében, a halál beálltát,
a tetem szemeiben sűrűsödő iszonyatot
szemlélhettük, közvetlen közelről,
a reménytelenség és kiszolgáltatottság
szinergiáival, nagycsütörtöki
„nem volt csatlakozás” – hangulatától
is tetézett, Reményik–Golgota
passiójak jegyében...

V.

Ez az élmény uralt bennünket
a határig, miután végre
megérkezett a buszunk,
s határtalan elkeseredettségeknek,
egy durva „bagázs-bagázs”
-dadogó hang vetett véget,
visszazökkentve bennünket
a vallató valóságba,
újabb napok iszonyatába...

(2020-ban húsvét előtt)

IV. (Ezt külön)

Zolinak a zilahi
túllihegett és zihálással
is tetézett, zsidózással
is megtűzdelt, hörgései tették
fel a (mély)pontot.
Bemutatkoztunk! – ISMÉT-
nyugtáztuk a határon, amikor a
maradék lejünket kívántuk
EU-s aprópénzre váltani
– reménytelenül.
De hazáig, – van még ilyenünk?
– nagyobb inzultusnak
már nem voltunk kitéve...

Ne dőljön dugába

(SZÉPFALUSI PISTÁRA EMLÉKEZVE)

A nagy kiegyenlítő
voltál – tévén is megvan –
– mikor a Vigadóban –
hogy ne „dőljön dugába”
mindjárt minden a lelegején,
„ügyrendi hibát” észelve,
később a Világ-szövetségben,
régiek és újak csatájában
a mérleg szerepét vállalva,
sokszor villámhárítóként,
a Nap-Nyugat és a Ki-Kelet
inkubátorban, szavazatszámlálás
közben, ködbe és zivatarban,
mindig a jó pap mosolyával
szája szögletében –
valóságos mosoly-oltár
voltál.

Mert volt ügyrendi, meg más
probléma is ott az elején,
meg gyakori önmérséklet-zavar,
visszafogott, higgadtság
színlelés, rejtett
erőfitogtatás. Végül is ment
minden előre, igaz, gyakran
ugyanennyit hátra-
de sohasem hátba.

Spongya reá – intettél csak,
hajrá Bécs, hajrá
Lendva – én így emlékezem
rád, Karád és Budapest
között, új beadvánnyal
táskámban, hisz te
is „csak posta voltál”,
lelkeket lobbantó
tűz, égő oltár...